

[Lennart Larson.]

gennemført ganske bestemte byggerier, og jeg vil også pege på, at en sag kan vandre 2, 3, 4, 5 gange igennem de samme institutioner. Det giver jo en forældelses- og en forsinkelsesproces, og det er folketingset, der har ansvar for denne forsinkelse.

Vi er nødt til at få ændret den hidtidige praksis, dels ved ændring af administrativt fastsatte normer og standarder og dels ved de mere langsigtede løsninger, der kræver lovændring, f. eks. med hensyn til tilskudskriterierne, og jeg vil gerne fastslå, som det også er nævnt af forslagsstillerne, at dette drejer sig ikke om nogen forringelse af de sociale ydelser; tværtimod. Ved en fornuftig tilrettelægning — og dér er jeg uenig med den socialdemokratiske ordfører — og en fornuftig behandling af samfundets midler vil der være muligheder for besparelser, der netop i stedet vil kunne gøre indsatsen betydelig bedre på disse områder og få opgaverne løst i et rimeligt omfang og på en tilfredsstillende måde både menneskeligt og miljømæssigt. Det er altså ikke nogen forringelse, der er tale om; der er tale om at hjælpe flere mennesker ud fra de samme midler. Jeg vil sige, at det er jo ikke alene en støvsugerbande, vi skal opspore besparelsesmuligheder i finansloven for, vi skal også jage disse gamle traditioner, der har overlevet sig selv, og derfor er det vigtigt, at man får en målsætning og en nytænkning. Da budget- og økonomiministeren var så venlig at rose den forrige regering, vil jeg da også gerne rose ministeren og denne regering for den måde, hvorpå man har taget fat på ressortområderne, som gør, at man har muligheder for klart at kunne over-skue og klart at kunne se, hvorledes problemstillingerne skal løses fremover.

Noget af det, der er meget væsentligt for mig, er i hvert fald, at man får en nytænkning og en anden målsætning ind, og at man får placeret ansvaret og beslutningen sammen. Det er jo gang på gang, vi møder det både inden for staten og inden for kommunerne, at systemet fuldkommen forflygtiger ansvaret i denne række af instanser af politikere og embedsmænd, kommuner og stat, der hele tiden skal impliceres i en affære. På den måde har vi ikke mulighed for at placere det ansvar, der skal placeres, og det må høre op nu.

I den betænkning, der kom fra boligministeriet i 1967, hedder det i vejledningen:

„For den enkelte bygherre og den enkelte tekniker kan det være svært at følge med i udviklingen inden for plejehjemsbyggeriet.“

Den giver netop udtryk for en „vi alene vide“-indstilling inden for staten, som står i modsætning til vor nuværende målsætning.

Det må være rigtigt at uddelegere ansvaret til kommunerne, at få ansvaret for de tekniske normer ud, hvor det skal ligge. Jeg skal ikke komme nærmere ind på en række af de detailkrav, der stilles i denne betænkning, men jeg vil gerne sige, at man skal ikke fastsætte disse detailkrav fra statens side, og det er vel i det hele taget et spørgsmål, om man skal fastsætte generelle normer, i hvert fald generelle tekniske normer. Det længste, man kan gå fra centralforvaltningens side, må vel være at fastsætte funktionsnormerne, de funktionsnormer, der skal til for f. eks. at få et syge- og plejehjem til at fungere. Man skal vel ikke gøre det helt så rundt, så man siger, at det er miljøet på syge- og plejehjemmet, og det er frisk luft og varme og lys, der skal til, men det må i hvert fald have så ringe et omfang, så det ikke står imod hele den tekniske udvikling. Funktionsnormerne skal tage sigte på, hvorledes man ønsker miljøet i plejehjemmene, men bør aldrig gå ned i de enkelte detailnormer som f. eks. til at fastsætte gangbredde og tykkelse på døre osv. Der sker en kolossal udvikling inden for byggeteknikken, og vi har meget dygtige arkitekter og ingeniører, der følger denne udvikling, men det bremser udviklingen, når man får fastsat normer, der går ned i disse detaljer og petitesser. Derfor må konklusionen vel for så vidt være, at kommunerne skal og må tage ansvaret for de generelle tekniske krav.

Jeg vil også gerne pege på, at der i dag foreligger to undersøgelser for kommunerne, en fra Holstebro og en fra Odense kommune; en publikation fra Odense kommune, der hedder „Plejehjemsproblemer i Odense“, og som er udgivet af Odense magistrats 3. afdeling i februar 1971, indeholder et meget vigtigt materiale til bedømmelse af forholdene.

Jeg har peget på forskellige problemer og